ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JAMES WORKMAN

ΣΤΟΝ τρίτο πειὰ ἐλαφρὸ κτύπο τῆς πόρτας, ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου Βέγκμαν ξεφώνισε θυμωμένος:

—Μπρός... Ἐσὺ εἶσαι, Μάμπελ;... Μὰ δὲν εἶπα, παληοκόριτσο, νὰ μὴ μ' ἐνοχλήση κανένας;...

Παραμέρισε κατόπιν νευριασμένος μιὰ ὀγκώδη δικογραφία, τὴν ὁποία μελετοῦσε προσεκτικά, καὶ σηκώθηκε γιὰ νὰ δώση τὴν ἐντολὴ νὰ μὴν ἐνοχληθῆ πειὰ ἀπὸ κανέναν. Μὰ ἡ τσαχπινοῦλα κόρη του, ἡ Μάμπελ, ἔχοντας μαζύ της μιὰ χαριτωμένη μικροῦλα ἕως ἕξη χρόνων, εἶπε στὸν πατέρα της:

—Ὤ, μπαμπᾶ, μὴ θυμώνεις... Νά, αὐτὴ ἐδῶ ἡ μικρὴ φίλη μου θέλει σώνει καὶ καλὰ νὰ σὲ δῆ... Μὴν τὴ διώχνεις, σὲ παρακαλῶ!...

Καὶ κατόπιν ἔφυγε ξαφνικά, ὅσο ξαφνικὰ εἶχε ρθῆ, κλείνοντας τὴν πόρτα κι' ἀφίνοντας τὸν πατέρα της ἄναυδο κι' ἐκστατικό. Μπροστά του στεκόταν τώρα ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι, μὲ μιὰ μικρὴ μπέρτα ἀναρριχτὴ στὴν πλάτη της, τὸ ὁποῖο τὸν κύτταζε μὲ ματάκια ὀρθάνοιχτα καὶ φοβισμένα!

—Τί μὲ θέλεις, κορίτσι μου;... ρώτησε ὁ δικαστής. Ἔλα, ἔλα.. Μὴν ἑτοιμάζεσαι νὰ κλάψης... Πές μου, τί θέλεις ἀπὸ μένα;

—Νά... Σᾶς... σᾶς ἔφερα τὸν Τόμμυ! μουρμούρισε ἐκεῖνο, φοβισμένο ἀκόμη, δείχνοντας στὸν ἀγριωπὸ δικαστὴ ἕνα μαλλιαρὸ σκυλάκι, τὸ ὁποῖο κρατοῦσε στὰ χεράκια του.

Χωρὶς νὰ θέλη ὁ Βέγκμαν, ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ μαλακώνη μπρὸς στὴν μικροῦλα ἐκείνη ἀθωότητα. Ἔπιασε τὸ κοριτσάκι ἀπ' τὸ χέρι, τὄφερε ὡς τὸ γραφεῖο του, καί, καθίζοντας στὴν πολυθρόνα του, τὄθαλε στὰ γόνατά του:

—Λοιπόν, εἶπε μαλακά, γιὰ νὰ μοῦ φέρης τὸν Τόμμυ μὲ ἤθελες;

—Ἄ, ὄχι μονάχα τὸν Τόμμυ, ἀλλὰ κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα ἀκόμη! εἶπε τὸ κοριτσάκι. Νά, κυττάξτε ἔχω ἐδῶ ἕνα μικρὸ θωδάκι, μιὰ κοῦκλα χρυσοντυμένη καὶ μερικὰ χαρτιὰ μὲ ζωγραφιὲς δικές μου... Νὰ κυττάξτε!..

Ὅλο μιλοῦσε καὶ φλυαροῦσε ἡ γλωσσίτσα τῆς μικρῆς, καθὼς ἔθγαζε ἀπὸ κάποιο δεματάκι ὅλα αὐτὰ τὰ παιδικὰ παιχνίδια της. Ὁ Βέγκμαν, ξέχασε γιὰ λίγες στιγμὲς τὰ αὐστηρὰ καθήκοντά του καὶ τὶς σοθαρὲς ἀσχολίες του. Ἦταν πατέρας κι' αὐτὸς τῆς μονάκριθης Μάμπελ του, τρία-τέσσερα χρονάκια ἴσως μεγαλείτερης ἀπ' τὴν ὁλόξανθη αὐτὴ μικροῦλα. Εἶπε λοιπὸν χαρούμενα:

—Μπράθο, μικροῦλα μου!.. Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο θέλεις νὰ μοῦ χαρίσης τὸν Τόμμυ, τὸ θωδάκι, κι' ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματα;

—Νὰ σᾶς τὰ δείξω θέλω, κύριε, ὅπως τἄδειξα καὶ στὴν Μάμπελ... Ὄχι ὅμως καὶ νὰ σᾶς τὰ χαρίσω... Ἐγὼ τί θἄχω ὕστερα, ἀφοῦ λείπει ὁ μπαμπᾶς καὶ δὲν μοῦ φέρνει πειὰ παιχνίδια;

Ἡ εἰλικρίνεια τῆς μικρούλας φάνηκε ἀπολαυστικὴ στὸν σοθαρὸ ἐκεῖνον δικαστικό, τὸν συνηθισμένο ν' ἀκούη ἀπὸ τὴν ἕδρα του ἀτελείωτες ὅσο καὶ κυνικὲς ψευτιές. Χάϊδεψε λοιπὸν τὰ μαλλάκια τῆς μικρούλας, τὴν καθησύχασε λέγοντας ὅτι δὲν θὰ τῆς ἔπαιρνε τὰ παιχνιδάκια, κι' ἐνῶ τὴν ἔστελνε πάλι νὰ ξαναθρῆ τὴ φίλη της, ρώτησε μ' ἐδιαφέρον:

—Καὶ γιατὶ δὲν σοῦ φέρνει πειὰ παιχνιδάκια ὁ μπαμπᾶς σου;...

—Λείπει ὁ μπαμπᾶς μου σὲ ταξεῖδι, κύριε. Ἔτσι μοῦ λέει κάθε ἡμέρα ἡ μαμᾶ κλαίγοντας, ἐπειδὴ κι' ἐγώ, ὅταν ζητάω τὸ μπαμπᾶ μου, κλαίω μὲ παράπονο.

—Καὶ πῶς σὲ λέν; ρώτησε μὲ περισσότερο ἐνδιαφέρον πάλι, ὁ δικαστής.

—Ντόροθυ Μάξουελ... Καὶ τὴ μαμᾶ μου τὴ λένε...

Μὰ σταμάτησε τρομαγμένη ἡ μικροῦλα, γιατὶ κι' ὁ δικαστὴς τινάχθηκε ὀρθὸς καὶ χλωμὸς κι' ἡ πόρτα ἀνοιξε συγχρόνως ἀπότομα, ἀφίνοντας νὰ φανῆ στὸ κατῶφλι της ἡ νεαρὰ καὶ ὡραία σύζυγός του.

Τὸ ταιριαστὸ αὐτὸ ζευγάρι κυττάχτηκε ἀρκετὴ ὥρα σιωπηλό. Τὰ μάτια τοῦ συζύγου εἶχαν μιὰ ἔκφρασι δυσαρεσκείας κι' ἐπιπλήξεως, ἐνῶ τὰ μάτια τῆς συζύγου φανέρωναν μιὰ θουθὴ ἐκεσία. Πρώτη μίλησε ἐκείνη:

—Ἀγαπημένε μου, σοῦ ἔστειλα ἐπίτηδες μὲ τὴν κοροῦλα μας αὐτὸ τὸ κοριτσάκι, γιὰ νὰ μαλάξω τὴν καρδιά σου... Μέσα εἶνε κι' ἡ ἄμοιρη μαμᾶ του... Ἡ φίλη μου, ἡ ἄμοιρη κυρία Μάξουελ... Ἦρθε νὰ μὲ παρακαλέση γονατιστή, νὰ μεσολαθήσω καὶ νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν ἐπιείκειά σου γιὰ τὸν ἀθῶο σύζυγό της.

—Ποιὸς σοῦ εἶπε, ὅτι εἶνε ἀθῶος ὁ Μάξουελ; διέκοψε ἔντονα ὁ δικαστής. Ἀκριθῶς τὴν δικογραφία του μελετοῦσα τώρα, γιὰ νὰ θγάλω τὴν ἀπόφασί μου... Ἴσα-ἴσα ἔχω τὴν πεποίθησι, ὅτι εἶνε ἕνας κοινὸς καταχραστὴς τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ εὐεργέτου του... Τόσα χρόνια τὸν εἶχε ὑπάλληλο ὁ μακαρίτης Λαϊμπόδυ, κι' ὅταν ἔκλεισε τὰ μάτια του ἔλειπαν ἀπ' τὸ ταμεῖο τοῦ Μάξουελ πέντε χιλιάδες στερλίνες... Τί ἔγινε αὐτὸ τὸ μεγάλο ποσόν; Ἡ χήρα Λαϊμπόδυ κατήγγειλε τὸν Μάξουελ ὡς κλέφτη... Κι' ἐκεῖνος πρόθαλε τὴν γελοία δικαιολογία, ὅτι τοῦ χάρισε τὰ χρήματα αὐτὰ ὁ προϊστάμενός του, λίγες ἡμέρες πρὶν πεθάνει, «γιὰ ἀνταμοιθὴ τῶν ὑπηρεσιῶν του τόσων χρόνων», ὅπως τοῦγραφε, λέει, στὴν ἐπιστολὴ μὲ τὴν ὁποία συνώδευσε τὸ χρηματικὸ αὐτὸ δῶρον...

—Καὶ ποῦ εἶνε ἡ ἐπιστολὴ αὐτή; διέκοψε θλιμμένη ἡ κυρία Βέγκμαν.

—Μὰ ἐδῶ εἶνε ὁ κόμπος κι' ἡ ἐνοχὴ αὐτοῦ τοῦ ἀχρείου! τόνισε μὲ ἀηδία ὁ δικαστής. Ἂν παρουσιάζε τὴν ἐπιστολὴ τοῦ προϊσταμένου του, ἡ ἀθωότης του θὰ ἦταν ὁλοφάνερη... Μὰ οἱ κλέφτες κι' οἱ καταχραστὰ εἶνε ουγχρόνως καὶ ψεῦτες... Ἰσχυρίζεται, ὅτι τὴν εἶχε στὸ γραφεῖο του αὐτὴ τὴν ἐπιστολή, κι' ὅτι χάθηκε μυστηριωδῶς ἀπὸ κεῖ, μιὰ ἡμέρα!... Μπορεῖ ἡ συνείδησίς μου νὰ πεισθῆ μ' ἕνα τέτοιο θλακῶδες ψέμμα;

—Ἔλεος, φίλε μου! ἱκέτευσε ἀπελπισμένη πειὰ ἡ γυναῖκα του. Δίκασέ τον ἐπιεικῶς, τουλάχιστον... Μὴν ἐξαντλεῖς τὴν αὐστηρότητα τοῦ νόμου στὸ κεφάλι του... Σκέψου, ὅτι ἡ ὑπερθολικὴ δικαιοσύνη εἶνε συχνὰ μιὰ ὑπερθολικὴ ἀδικία...

—Ναί, ἀλλὰ ἡ κοινωνία;... Τὸ κακὸ παράδειγμα;... Χωρὶς ἀμείλικτη χειρουργικὴ ἐπέμθασι, γιατρεύονται ποτὲ τέτοιες κοινωνικὲς σαπίλες; εἶπε αὐστηρὰ ὁ δικαστής, χτυπῶντας τὴ γροθιά του στὸ γραφεῖο.

—Ναί, ἀλλὰ κι' ἡ ἄτυχη γυναῖκα του;... Ἡ ὁποία κλαίει καὶ μ' ἐξορκίζει πὼς εἶδε μὲ τὰ μάτια της αὐτὴ τὴν τόσο εὐτυχισμένη τότε καὶ τόσο καταραμένη τώρα, ἐπιστολή;... Δὲν πιάνεται ἐπίσημα ἡ μαρτυρία της, δυστυχῶς... Ἡ ἀπελπισία της ὅμως δὲν λυγίζει τὴν καρδιά σου;... Αὐτὸ τὸ φτωχὸ πλασματάκι, τὸ ὁποῖο σὲ κυττάζει τώρα φοθισμένο, δὲν λέει τίποτε στὴν πατρικὴ ψυχή σου;...

Ὁ πρόεδρος Βέγκμαν κατσούφιασε. Ἦταν κι' αὐτός, θέθαια, ἕνας τρυφερὸς σύζυγος κι' ἕνας στοργικὸς πατέρας, μὰ ἦταν πρῶτα ἀπ' ὅλα δικαστὴς μὲ πασίγνωστη εὐσυνειδησία κι' ἀκεραιότητα χαρακτῆρος. Βουθὸς πειά, μὲ ὕφος ποῦδειχνε ἀπόφασι νὰ σταματήση κάθε συζήτησι γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, συμμάζεψε νευρικὰ τὶς ζωγραφιὲς καὶ τὰ παιχνιδάκια τῆς μικρούλας Ντόροθυ, κι' ἄρχισε νὰ τὰ θάζη πάλι στὸ δεματάκι της.

Ἔξαφνα, τὰ χέρια του συσπάσθηκαν νευρικὰ καὶ τὰ μάτια του ἔθγαλαν φλόγες. Καθὼς ἔδινε τώρα στὴ μικροῦλα καὶ τὰ φύλλα τοῦ χαρτιοῦ, στὰ ὁποῖα ὑπῆρχαν ἡ ἀφελεῖς κι' ἀδέξιες ζωγραφιές της, ἕνα ἀπὸ αὐτὰ ἀναποδογύρισε. Στὴν ἄλλη ὄψι του ὁ δικαστὴς εἶδε τότε μιὰ ἐπιστολή, ἐπάνω ἀπ' τὴν ὁποία ὑπῆρχε τυπωμένη ἡ ἐπικεφαλὶς «Ματθαῖος Λαϊμπόδυ καὶ Σία»!

—Αὐτὸ τὸ χαρτὶ ποῦ τὸ

—Αὐτὸ τὸ χαρτὶ ποῦ τὸ βρῆκες, μικρή μου ;...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Εἰδήσεις — πληροφορίες — κουτσομπολιὰ)

ΝΩΡΙΖΕΤΕ ὅτι ἡ Ἀνναμπέλλα, ἡ γοητευτικὴ βεντέττα τοῦ Γαλλικοῦ κινηματογράφου, φημίζεται ὄχι μονάχα γιὰ τὸ ταλέντο της, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ μεγάλη καρδιά της ;

Γνωρίζετε ὅτι σπουδάζει σήμερα μὲ δικά της ἔξοδα, στὸ Πανεπιστήμιο, τρεῖς φτωχοὺς ἐπαρχιῶτες φοιτητές ;

Γνωρίζετε ὅτι συντηρεῖ, μὲ δικά της ἔξοδα πάλιν, πέντε ἄπορες πολυμελεῖς οἰκογένειες, ποὺ ἔμειναν χωρὶς προστάτη ;

Γνωρίζετε, ἐξ ἄλλου, πῶς ὅταν τὴν ἐπισκεφθῆ κανεὶς καὶ τῆς ζητήσῃ τὸν ἔρανό της γιὰ ἕνα ἀγαθοεργὸ σκοπό, τοῦ ἀπαντᾶ θυμωμένη :

—Νὰ μ' ἀφήσετε, σᾶς παρακαλῶ πολύ, ἥσυχη ! Ἐγὼ δὲν εἶμαι φιλάνθρωπος καὶ δὲν μ' ἀρέσει νὰ πετῶ τὰ λεπτά μου στὸν ἀέρα !...

Ἡ Ἀνναμπέλλα εἶνε, ἀπεναντίας, πολὺ φιλάνθρωπος. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι θέλει νὰ κάνῃ τὸ καλὸ κρυφά, χωρὶς ἐπίδειξι...

* * *

Δώδεκα σκηνοθέται ἀναζητοῦν κατ' αὐτὰς ἕναν....φιγκυράν ! Ὅσο κ' ἂν φαίνεται αὐτὸ ἀπίστευτο ἐκ πρώτης ὄψεως, εἶνε ὡστόσο ἀληθινό. Γυρίζεται τώρα στὸ Παρίσι ἕνα φίλμ πρωτότυπο, ἀποτελούμενον ἀπὸ δώδεκα μονάχα εἰκόνες — ἕνα εἶδος δηλαδὴ κινηματογραφικῆς ἐπιθεωρήσεως. Γιὰ τὴ σκηνοθεσία αὐτῆς τῆς ταινίας ἐπεστρατεύθησαν δώδεκα ἀπὸ τοὺς καλυτέρους Γάλλους σκηνοθέτας. Ὁ καθένας τους δηλαδὴ θὰ γυρίσῃ καὶ ἀπὸ μιὰ εἰκόνα. Τὸ προσωπικὸ ποὺ θὰ λάβῃ μέρος στὴν πρωτότυπη αὐτὴ ταινία, κατηρτίσθη ἀπὸ καιρό, καὶ λείπει μονάχα ἕνας φιγκυράν, ὁ ὁποῖος θὰ κάνῃ τὸ ρόλο τοῦ κομπέρ, ἑνὸς ταβερνιάρη δηλαδή. Καὶ οἱ δώδεκα σκηνοθέται, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται ἐξαιρετικὰ γι' αὐτὸ τὸ ρόλο—ἐπειδὴ ὁ ταβερνιάρης θὰ εἶνε τὸ μόνο πρόσωπο ποὺ θὰ ἐμφανίζεται σ' ὅλες συγχρόνως τὶς σκηνὲς—ψάχνουν τώρα νὰ βροῦν ἕναν φιγκυράν κατάλληλο γι' αὐτὴ τὴ δουλειά ! Ἑκατοντάδες ἔχουν δοκιμάσει μέχρι σήμερα, μὰ κανεὶς δὲν τοὺς ἱκανοποιεῖ ἀπολύτως. Τὸ ἁπλούστερο βέβαια καὶ τὸ λογικώτερο θὰ ἦταν νὰ πάρουν ἕναν καλὸ ἐπαγγελματία ἠθοποιό. Στὸ φίλμ ὅμως αὐτὸ πρέπει, σύμφωνα μὲ τὸ συμβόλαιο, νὰ παίξουν πρόσωπα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐμφανίστηκαν διόλου μέχρι σήμερα στὸν κινηματογράφο !... Δὲν νομίζετε, λοιπόν, ὅτι ἄρχισαν καὶ οἱ Γάλλοι νὰ μιμοῦνται τοὺς Ἀμερικανούς, σ' ἐξωφρενικὲς πρωτοτυπίες ;...

* * *

Σκέψεις διασήμων ἀστέρων γιὰ τὸν ἔρωτα :

—Ὁ ἔρως εἶνε τὸ πιὸ εὐχάριστο πρᾶγμα στὸν κόσμο, ὅταν δὲν σᾶς θυμίζει τὴν ὕπαρξί του. (Μάρλεν Ντήτριχ).

—Ἀγαπῶ τὸν ἔρωτα...., ὅταν δὲν μ' ἀγαπᾶ ἐκεῖνος ! (Ἀνίτα Πέϊτζ).

—Ὁ ἔρως εἶνε ἀπαραίτητος στὴ γυναίκα, ποὺ φοβᾶται τὴ νύχτα τοὺς κλέφτες.

Ἡ τελευταία αὐτὴ σκέψις, ἡ ὀλίγον πικάντικη, ἀνήκει στὴν Μαίη Γουέστ.

* * *

Ὁ Ἀρμὰν Μπερνάρ, ὁ γνωστὸς στὴν Ἑλλάδα ὡς «Ζύλ», ἔγινε τελευταῖα ἥρως ἑνὸς θλιβεροῦ ἐπεισοδίου, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ θέλῃ. Ἐνῶ ἐπέστρεφε σπίτι του μὲ τὴ μικρὴ «Μερσεντὲς» του, εἶδε ξαφνικὰ μπροστά του, στὴν καμπὴ ἑνὸς στενοῦ δρόμου, ἕνα κοριτσάκι, ποὺ ἔπαιζε μ' ἕνα σκυλάκι, ξαπλωμένο καταγῆς. Ὁ ἠθοποιὸς ἔκανε τότε μιὰ ἀπότομη στροφὴ δεξιά, γιὰ νὰ μὴ πατήσῃ τὸ κοριτσάκι. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ μπῇ μὲ τὸ αὐτοκίνητό του σ' ἕνα γωνιακὸ κουρεῖο, σπάζοντας τὴν προθήκη του καὶ τραυματίζοντας ἑλαφρὰ τρεῖς πελάτες !...

Ὁ Μπερνάρ, ἀφοῦ ὑποσχέθηκε στὸν κουρέα ὅτι θὰ τὸν ἀποζημιώσῃ καὶ στοὺς τραυματισθέντας ὅτι θὰ καταβάλῃ τὰ νοσήλειά των, δήλωσε σοβαρώτατα στοὺς ἀστυφύλακας ὅτι στὸ μέλλον θὰ κυκλοφορῇ μονάχα μὲ....ἀεροπλάνο !...

—Καὶ γιατὶ δὲν χρησιμοποιεῖτε τὰ πόδια σας ; τὸν ρώτησε παραξενεμένος, ἕνας ἀστυφύλακας.

—Γιατί, ὅταν περπατῶ στὸ Παρίσι μὲ τὰ πόδια, κινδυνεύω νὰ σκοτωθῶ, μάλιστα καθὼς εἶμαι ἀφῃρημένος, ἀπὸ τ' ἄλλα αὐτοκίνητα !... ἀποκρίθηκε ὁ ἀμίμητος Ζύλ.

* * *

Ἀπὸ τὶς 12 Φεβρουαρίου ὡς τὶς 26 Μαρτίου, ἡ Κάθρην Χέπμπορν, ἡ γοητευτικὴ Ἀμεριανίδα βεντέττα, ἔλαβε 366 προτάσεις γάμου ἀπὸ διαφόρους θαυμαστάς της, ἐνθουσιασμένους ἀπὸ τὸ τελευταῖο της φίλμ «Μικρὲς Γυναῖκες», ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ παίζεται μὲ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία. Ἀπὸ τοὺς 366....ὑποψηφίους συζύγους τῆς Κάθρην, οἱ 20 ἦσαν ἀεροπόροι, οἱ 52 φοιτηταί, 4....κληρικοί, 1 στρατιωτικός, 109 πλασιέ, 3 ἑκατομμυριοῦχοι καὶ οἱ ὑπόλοιποι.....ἄνεργοι !

Ἡ Κάθρην, λοιπόν, δὲν ἔχει παρὰ νὰ διαλέξῃ μεταξὺ ὅλων αὐτῶν !

* * *

Ὁ Ἀδόλφος Μανζού, ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο ἄλλοτε ὁ πρίγκηψ τῆς μόδας στὴν Ἀμερική, ἀγωνίζεται τώρα ἀπεγνωσμένα νὰ κρατήσῃ τὸν θρόνο, ποὺ τοῦ ἔστησε ἡ λατρεία τῶν χιλιάδων θαυμαστῶν του, ἀρρένων καὶ θηλέων. Καὶ γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ αὐτό, προσπαθεῖ νὰ δημιουργήσῃ θουνώδη διαφήμισι γύρω ἀπὸ τ' ὄνομά του. Τελευταῖα δοκίμασε νὰ ἐπιβάλῃ στοὺς ἄνδρες τὴ μόδα τοῦ κοντοῦ πανταλονιοῦ καὶ τῆς μακρυᾶς ἄσπρης κάλτσας—μιᾶς μόδας λησμονημένης ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως. Τὸ μοναδικὸ ὅμως ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἀποπείρας ἦταν νὰ τὸν συλλάβῃ στὸ δρόμο ἕνας πόλισμαν καὶ νὰ τὸν βάλῃ σ' ἕνα αὐτοκίνητο..., ἐπειδὴ εἶχε σχηματισθῆ ἀπὸ πίσω του ὁλόκληρη διαδήλωσι ἀργοσχόλων καὶ περιέργων.

Ὡστόσο, ἂν τὴν ἴδια ἀπόπειρα τὴν ἔκανε ὁ Μανζοὺ πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, ὅταν δηλαδὴ μεσουρανοῦσε στὸ καλλιτεχνικὸ στερέωμα, δὲν ἀποκλείεται νὰ περπατοῦσαν σήμερα ὅλοι οἱ ἄνδρες μὲ κοντὰ ἀτλαζωτὰ παντελόνια καὶ μὲ ἄσπρες κάλτσες !...

* * *

Ἀπὸ ἕνα Ἀγγλικὸ κινηματογραφικὸ περιοδικὸ πληροφορούμεθα ὅτι δὲν πᾶνε διόλου καλὰ ἡ ἐργασίες τῆς ἑταιρείας, ποὺ ἵδρυσε στὸ Λονδῖνο ὁ Ντούγκλας Φαίρμπανκς, μαζὺ μὲ τὸν διάσημο σκηνοθέτη Ἀλεξάντρ Κόρντα. Παρ' ὅλη τὴ μεγάλη ἐπιτυχία, ποὺ σημείωσε τὸ πρῶτο φίλμ τῆς νέας αὐτῆς κινηματογραφικῆς ἑταιρείας, ἡ «Αἰκατερίνη τῆς Ρωσσίας»—ποὺ τὴν εἶδαμε τὸ χειμῶνα σὲ μιὰ Ἀθηναϊκὴ αἴθουσα—ὁ Φαίρμπανκς καὶ ὁ Κόρντα ζημιώθηκαν ἀπ' αὐτό, ἀφ' ἑνὸς γιατὶ ὑποβλήθηκαν σὲ ὑπέρογκα ἔξοδα καὶ ἀφ' ἑτέρου γιατί ἡ προβολή του ἀπαγορεύθηκε σὲ πολλὰ κράτη, ὅπως στὴ Γερμανία, στὴν Ἰταλία καὶ ἀλλοῦ.

Ὁ Ντούγκλας Φαίρμπανκς, πατὴρ
(Ἀγγλικὴ γελοιογραφία)

* * *

Εἴχαμε γράψει πρὸ καιροῦ ὅτι ὁ Τσάρλι Τσάπλιν εἶχε ἀρχίσει τὸ γύρισμα τοῦ «Ναπολέοντος», τοῦ πρώτου φίλμ, στὸ ὁποῖο θὰ ἔκανε ἕνα ρόλο....σοβαρό. Ἡ πληροφορία ἦταν ἀληθής. Μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι ὁ Σαρλὼ—ὁ αἰώνιος Σαρλὼ !—ἀφοῦ γύρισε μερικὲς χιλιάδες μέτρα ἀπὸ τὴν ταινία αὐτή, τὰ παράτησε ὅλα στὴ μέση, χωρὶς νὰ ξέρῃ οὔτε ὁ ἴδιος ἂν θὰ συνεχίσῃ τὸ γύρισμα, ἂν θ' ἀναβάλῃ τὴν πραγματοποίησι τοῦ σχεδίου του—ἢ καὶ ἂν θὰ φτιάξῃ κανένα ἄλλο φίλμ !...

* * *

Οἱ ὀπωσδήποτε ἡλικιωμένοι ἀναγνῶσται μας θὰ θυμοῦνται ἴσως τὴν στυγνὴ φυσιογνωμία τοῦ μεγάλου Ἰταλοῦ ἠθοποιοῦ Γκιόνε, ὁ ὁποῖος εἶχε παίξει ἀπὸ τὰ 1915 ὡς τὰ 1920 σὲ σειρὰ ἀπάχικων φίλμ, ἐμφανιζόμενος πάντοτε μὲ τὸ ὑποδηλωτικὸ ὄνομα «Ζὰ Λὰ Μόρ». Ὁ Γκιόνε, λοιπόν, πέθανε πρὶν ἀπὸ τέσσερα περίπου χρόνια. Ἄσημος, παραπεταγμένος, πάμπτωχος, σακατεμένος ἀπὸ τὴ χρῆσι τῶν ναρκωτικῶν. Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ γυιός του, ὁ Ἔττορε, σπούδαζε χημικὸς στὴν Ἀμερική. Τὸ 1931 ὁ Ἔττορε ἐπέστρεψε στὴν Ἰταλία κι' ἔπιασε ἀμέσως δουλειὰ στὸ Μιλάνο, στὸ φασιστικὸ ἰνστιτοῦτο χημικῶν προϊόντων. Εἶχε μεγάλο μισθό, μέλλον λαμπρὸν καὶ ἦταν ἀρραβωνιασμένος μὲ μιὰ ὡραία νέα, ἡ ὁποία τὸν ἠπεραγαποῦσε. Ξαφνικὰ ὅμως, πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα, ὁ Ἔττορε Γκιόνε τίναξε τὰ μυαλά του στὸν ἀέρα, χωρὶς λόγο καὶ ἀφορμή ! Σ' ἕνα γράμμα ποὺ ἄφησε στὴ μνηστή του, τῆς ἔγραφε μεταξὺ ἄλλων ὅτι αὐτοκτονοῦσε γιατὶ δὲν εὕρισκε κανένα ἐνδιαφέρον στὴ ζωή.

Οἱ γιατροὶ ἔδωσαν τὴν ἐξήγησι ὅτι ὁ Ἔττορε θὰ ἔπασχε ἀπὸ παθολογικὴ μελαγχολία, ἀπὸ τὴν τρομερὴ αὐτὴ πάθησι, ποὺ ἔκανε καὶ τὸν πατέρα του, τὸν ἀλησμόνητο Ζὰ Λὰ Μόρ, νὰ καταφύγῃ στὴ χρῆσι ναρκωτικῶν, γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν πλῆξι ποὺ τὸν βασάνιζε...

βρῆκες, μικρή μου; ρώτησε κατάχλωμος τὴ Ντόροθυ, ἀφοῦ τὸ διάβασε πρῶτα μὲ ἀνέκφραστη ταραχή.

—Στὸ γραφεῖο τοῦ μπαμπᾶ! ἀποκρίθηκε μὲ ἀφέλεια ἐκείνη. Ὅταν ἤθελα νὰ ζωγραφίσω ἀνθρωπάκια, ἐκεῖ πάντα εὕρισκα μολύβια καὶ χαρτιά..

Ὁ Μπέγκμαν ἔδωσε τὴν ἐπιστολὴ στὴ σύζυγό του νὰ τὴ διαβάσῃ. Ἐκείνη, βλέποντας μέσα σ' αὐτὴ τὴν ὁλοφάνερη ἀθωότητα τοῦ Μάξουελ, ἄρπαξε μὲ ἀνέκφραστη χαρὰ τὴν μικροῦλα Ντόροθυ στὴν ἀγκαλιά της. Κι' ἐνῶ ὁ σύζυγός της τοποθετοῦσε τώρα στὴ δικογραφία τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ τοῦ μακαρίτου Λαϊμπόδυ—ἦταν ἀκριβῶς αὐτὴ ποὺ ἀποδείκνυε τὴν ἀθωότητα τοῦ Μάξουελ—ἡ κυρία Μπέγκμαν ἔτρεχε στ' ἄλλο δωμάτιο, ξεφωνίζοντας:

—Σωθήκατε, φιλτάτη κυρία!... Ἡ μικροῦλα σας κόντεψε νὰ καταστρέψῃ τὸν μπαμπᾶ της κι' ἡ ἴδια πάλι τὸν λυτρώνει!...

Ὁ δικαστὴς Μπέγκμαν ἔμεινε μόνος πειά· Καὶ σκουπίζοντας τὸν ψυχρὸ ἱδρῶτα του, σκεπτόταν μὲ ἀνατριχίλα πῶς ἡ εὐτυχία κ' ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου κρέμονται, πολλὲς φορές, ἀπὸ μιὰ τρίχα, ἀπὸ τὸ τίποτε...